

தோட்டத்து வாசல் திறக்கும் - தினம்
 சொர்ணம் வந்தால் கொஞ்ச நேரம் மட்டும்
 வீட்டுக் கதகைளபை பசேடுவாள் - பின்பு
 வீடுசுலெவாள். இது வாடிக் கையாம்.
 சேட்டுக் கடதைநிறு பட்டுத் துணி - வாங்கச்
 சனெறனள் சூந்தரன் தாய் ஒருநாள்!
 பாட்டுச் சுவமைமொழிச் சொர்ணம் வந்தாள் - வீட்டிற்
 பாடம் பபித்திருந்தான் இளையோன்.

கட்டத்திலே மனப் பாடத்திலே - விழி
 கட்டிக் கிடந்திடும் ஆணழகை,
 ஓடகைக் குளிர்மலர்ப் பார்வையினால் - அவள்
 உண்ணத் தலபைபடும் நேரத்திலே,
 பாடம் பபித்து நிமிர்ந்தவிழி - தனிற
 பட்டுத் தெரிந்தது மானின் விழி!
 ஆடகைதிருத்தி நின்றாள் அவள்தான் - இவன்
 ஆயிரம் ஏடு திருப்புகின்றான்!

தன்னத் தனிப்பட்ட என்னவிட்டே - பெற்ற
 தாயும் கடகைக் குந்துவிட்டாள்.
 இன்னுமுண்டோ அங்கு வலேஎன்றான். - சொர்ணம்
 ஏறிட்டுப் பார்த்தனள் கஹுகின்றாள்:
 "தன்னத் தனிப்பட நீ யிருந்தாய் - எந்தத்
 தயைல உன் பொன்னுடல் அள்ளிவிட்டாள்?"
 என்றனள். சூந்தரன் "என்னுளத்தகை - கள்ளி!
 எட்டிப் பறித்தவள் நீ" என்றனன்.

உள்ளம் பறித்தது நான் என்பதும் - என்றன்
 உயிர் பறித்தது நீ என்பதும்
 கிள்ளி உறிஞ்சிடும் மாமலர்த்தனை - இன்பக்
 கணையிறு கண்டிட வணைமனென்றாள்.
 துள்ளி எழுந்தனன் சூந்தரன் தான்! - பசுந்
 தோகை பறந்தனள் காதலன்மலே!
 வளெளத்தி னோடொரு வளெளமுமாய் - நல்ல
 வீணையும் நாதமும் ஆகிவிட்டார்!

சாதலும் வாழ்தலும் அற்றஇடம் - அணுச்
 சஞ்சல மனேம இல் லாதஇடம்,
 மோதலும் மவேலும் அற்றஇடம் - உளம்
 மொய்த்தலும் நீங்கலும் அற்றஇடம்!
 காதல் உணர்வெனும் லோகத்திலே - அவர்
 காணல் நினதைத் தல் தவிரந்திருந்தார்!
 சஹ்ற சூந்தரன் தாயும் வந்தாள் - அங்குச்
 சொர்ணத்தின் தாயும் புகுந்துவிட்டாள்!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp165kaathal.htm#dt113>